

Найважливіша дисципліна – фінансова

Професія бухгалтера, економіста чи фінансиста серед представниць прекрасної половини людства була і залишається найпопулярнішою в Україні. Пояснити це можна тим, що жінки, нехай не ображаються чоловіки, більш беручі до роботи, наполегливіші, сумлінніші, незважаючи на те, що вдома на них щоденно очікують не менш відповідальні домашні клопоти. Працювати бухгалтером сьогодні значно складніше, ніж колись. Та все це лише додає престижності цій професії, без якої нині не може обійтися жодне підприємство. Бухгалтер у будь-якому колективі – посада серйозна і відповідальна, а на залізниці, де перевізний процес тісно переплетений із фінансово-економічною діяльністю, і поготів.

До бухгалтерської когорти залізничні відносять колишній заступник начальника фінансової служби, а нині бухгалтер громадської організації "Лікарняна каса Львівської залізниці" Галина Сопронюк.

Галина Сопронюк майже три роки як вийшла на заслужений відпочинок, та з травня цього року робота сама її знайшла – запропонували працювати бухгалтером у громадській організації "Лікарняна каса Львівської залізниці" і вона погодилася. Якщо колись впродовж багатьох років поспішала дорогою до управління залізниці, то тепер Галина Яківна щодня прямує на вулицю Огієнка, 3, де знаходиться виконавча дирекція Лікарняної каси. Багаторічний досвід бухгалтерської роботи Галина Яківна тепер застосовує у цій громадській організації, яка стоїть на захисті прав залізничників-членів Лікарняної каси.

Шлях становлення бухгалтера Галини Сопронюк розпочався на Південно-Західній залізниці. Після закінчення Київського технікуму залізничного транспорту Галина Яківна поїхала працювати за скеруванням бухгалтером фінансового відділу Козятинського відділку Південно-Західної залізниці, згодом стала старшим бухгалтером. Шість років праці в бухгалтерії відділку сформували розуміння, що бухгалтерська робота – складна, вимагає не лише знань, але й відповідних рис характеру, а саме посидючості, пунктуальності і точності.

Доля несподівано скерувала Галину Яківну до Чопа – саме на Закарпаття було направлено на роботу її чоловіка-військовика, в минулому машиніста локомотивного депо Козятин. Хоча залізничних підприємств у цьому містечку достатньо, та на посаду бухгалтера на той час вакансій не виявилось. Тож молодий бухгалтер вирішила шукати щастя на станції Чоп.

– Пам'ятаю цей момент дуже добре, – говорить Галина Яківна. – Це був 1976 рік. Начальником станції тоді був Георгій Миколайович Кірпа. Я звернулася до нього з проханням взяти мене на будь-яку роботу. Він відповів, що вакансії бухгалтера

ють фотографії у моєму сімейному альбомі. Зі свого 38-річного досвіду керівника можу сказати: якщо не буде в колективі порозуміння, то не буде й доброї роботи".

Грамотний фахівець – знахідка для будь-якого підприємства, тому й не дивно, що Галину Яківну із задоволенням "переманювали" різні підрозділи залізниці – спочатку медичної служби, а згодом і залізниці. Однак, де б не працювала Галина Яківна, всюди у неї склалися гарні стосунки з людьми. Дається їй це легко, бо за вдачею вона – весела людина, великий оптиміст і за своєю суттю вчитель, наставник. Якщо у відділковій лікарні в колективі жінки були майже ровесницями, то у фінансовій службі переважала молодь. Галина Яківна завжди наполягала, щоб бухгалтери зосереджували увагу не лише на своїй ділянці роботи, а вивчали специфіку іншої, мотивуючи це тим, що в житті все згодиться і за потреби вони зможуть замінити одна одну. Тоді бухгалтерська робота не буде монотонною, при цьому можна досягти професійного зростання. Чимало колишніх бухгалтерів різних медичних закладів, де працювала головним бухгалтером Галина Сопронюк, нині працюють на поважних посадах у бухгалтеріях залізничних підрозділів – Ганна Лемик тепер працює начальником відділу аналізу дебіторської заборгованості і зобов'язань фінансової служби, Любов Коваль очолювала бухгалтерію медичного училища...

Робота у фінансовій службі залізниці – це серйозна частина трудової діяльності Галини Яківни. Коли стала заступником начальника фінансової служби, обсяг роботи став ширшим, потрібно було докладати більше зусиль і знань. У її підпорядкуванні було чотири відділи, до того ж робота передбачала співпрацю з головними бухгалтерами всіх відокремлених підрозділів залізниці. Заступник фінансової служби повинен контролювати, щоб у бухгалтеріях цих підприємств правильно були проведені платежі, бухгалтерський облік, бюджет, зведена звітність, відповідно правильно вирахований податок, прибуток тощо.

Галина Сопронюк із понад 20-річним досвідом головного бухгалтера вважає, що такі посади повинні обіймати все ж чоловіки. "Жінки мають вдома чимало клопотів, а чоловіки зможуть за цей час спокійно переглянути якісь нормативні документи, вивчити Податковий кодекс тощо, – говорить Галина Яківна. – На жаль, чоловіків-головних бухгалтерів на сьогодні небагато".

Чи були труднощі в житті Галини Яківни? Звичайно, що були, вона долала їх терпляче і з усмішкою. Тепер же, працюючи в Лікарняній касі, Галина Яківна контролює оплату членських внесків підприємствами залізниці, лікарнями, готує документи до бухгалтерської і податкової звітності і т. і. Часто доводиться їй бувати у відрядженнях з перевірки у медичних закладах залізниці. Роботи достатньо, адже членами Лікарняної каси є 54 тисячі залізничників і членів їхніх родин. Для Галини Яківни така робота цікава, як і все нове, що було у її житті.

Не менш цікава історія нашої колеги, бухгалтера редакції газети "Львівський залізничник" Тетяни Андрушко (в дівочтві Бідак), яка є продовжувачем у третьому поколінні і бухгалтерської, і залізничної династії.

– Бути бухгалтером і працювати на залізниці я мріяла з дитинства, – розповідає Тетяна Андрушко. – Це закономірно, адже бухгалтерську династію на залізниці започаткувала ще моя бабуся по маминій лінії – Іванна Миколаївна Кушик, яка впродовж 37 років працювала бухгалтером на Львівському локомотиворемонтному заводі. Залізничну династію родини Кушиків започаткував мій дід Степан, який 35 років був носієм на Львівському залізничному вокзалі. Згодом поруч із бабусею почала трудитися її донька Оксана Река, яка працює там і нині. Моя мама Степанія Степанівна Бідак 33 роки відпрацювала у фінансовій службі залізниці, зараз трудиться в службі приміських пасажирських перевезень, і вже минуло 15 років, як переконала свого чоловіка Михайла Йосиповича теж перейти працювати на залізницю, де працює в Львівській дирекції за-

фесії після закінчення школи і, відповідно, навчального закладу проблем не виникло. Спочатку закінчила Львівський технікум залізничного транспорту за спеціальністю "Бухгалтерський облік", згодом продовжила навчання в Українській державній академії залізничного транспорту в Харкові. Переконалася у правильному виборі змогла вже під час студентської практики в бухгалтерії господарської служби залізниці. Моїм безпосереднім керівником була головний бухгалтер Ірина Петрівна Андрусів – для мене це була добра школа: працювала повний робочий день, щодня вникала у тонкощі нарахування заробітної плати залізничникам, освоювала роботу з основними засобами та іншими операціями... Коли ж після навчання прийшла на роботу в редакцію газети "Львівський залізничник", яка є структурним підрозділом господарської служби, то співпраця з Іриною Петрівною та усім бухгалтерським колективом служби стала ще тіснішою. Навіть тепер, коли маю вже певний професійний досвід, без консультації чи доброї поради Ірини та Андрусів, її заступника Ірини Роси та провідного бухгалтера Наталії Софіянчук, бухгалтерів

лізничних перевезень і його сестра Анна Йосипівна Чміль.

На залізниці працювали не лише двоє моїх дідів, бабуся, але й багато родичів, а згодом – їхні діти. Тож мої сестри і брати теж – залізничники у другому і третьому поколіннях. Нашу залізничну династію Бідаків започаткував праїд – Павло Бідак, який чотири десятки літ працював на залізниці, продовжив батькову справу син Йосип, який 40 літ пропрацював у локомотивному депо Львів помічником машиніста. Тож і залізнична професійна стежка мого батька Михайла Йосиповича Бідака, хай навіть за наполяганням дружини, стала логічним продовженням династії, яка нині сукупно по батьківській і материнській лініях налічує 350 років, минуло століття і бухгалтерській "гілці" у нашій залізничній династії.

Добре пам'ятаю час, коли ще школяркою прибігала до мами на роботу в управління залізниці і з великою цікавістю розглядала тоді перші калькулятори, а поряд на робочому столі лежала добре знайома усім досвідченим бухгалтерам рахівниця. Мені дуже подобалася дружна атмосфера жіночого колективу фінансової служби, щире ставлення один до одного. Тому мріяла й собі працювати в такому ж колективі. Тож із вибором про-

господарської служби не обійтись. Вважаю це закономірним, адже в будь-який момент у роботі можуть виникати непередбачувані чи неординарні ситуації.

Якщо бухгалтери зазвичай мають справу лише з цифрами, банлансами, то робота бухгалтера в редакції дещо відрізняється і є, так би мовити, "живою". Робота над випуском газети це – як залізничні перевезення, – безперервний процес. Тут я мала можливість побачити, як журналісти готують матеріали до друку, як верстається номер газети, безпосередньо спілкувалася із позаштатними кореспондентами, читачами. Тепер, знаючи нюанси журналістської роботи, свою роботу вважаю навіть трішки творчою, адже поруч із цифрами, рахунками, актами маю можливість читати матеріали, які готуються до друку на сторінках "Львівського залізничника", відчувати при цьому свою безпосередню причетність до виходу кожного номера.

Я щаслива, що є продовжувачем залізничної і бухгалтерської династії моєї великої родини. Підрастає мій син Андрійко, можливо, і він в майбутньому захоче стати залізничником.

Підготувала
Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора